

4) wysokość ryczałtu za wykonywanie niektórych czynności nie mających charakteru stałego oraz ryczałtu z tytułu niektórych kosztów dojazdu.

2. Minister Rolnictwa w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Rolnych oraz w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac może ustalić zasady dodatkowego wynagradzania w wysokości od 500 do 2.000 zł miesięcznie oraz termin ich wprowadzenia dla:

- 1) kierowników zakładów weterynarii odpowiadających określonym wymaganiom,
- 2) pracowników fachowej służby weterynaryjnej ośrodków opieki nad hodowlą wielkostatną, a w razie potrzeby także innych ośrodków, którzy wykonują określone zadania wynikające z potrzeb produkcji zwierzęcej,
- 3) pracowników fachowych weterynaryjnych inspektoratów sanitarnych wszystkich szczebli po włączeniu do ich obowiązków służbowych zadań polegających na pełnieniu nadzoru nad produkcją artykułów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych na eksport.

§ 21. Z dniem wejścia w życie uchwały pracownikom objętym uchwałą nie przysługuje:

- 1) dodatek pobierany dotychczas w myśl uchwały nr 103 Rady Ministrów z dnia 16 marca 1963 r. w sprawie podwyżki wynagrodzeń za pracę najniżej zarabiających pracowników przedsiębiorstw, instytucji i urzędów oraz obniżenia skali podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr 25, poz. 124),
- 2) dodatek określony w uchwale nr 301 Rady Ministrów z dnia 14 września 1963 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku kwartalnego dla pracujących.

§ 22. 1. Dla pracowników zatrudnionych w terenowych jednostkach służby weterynaryjnej resortu rolnictwa objętych regulacją płac przejściowy dodatek mieszkaniowy, wprowadzony uchwałą nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239), w kwocie ustalonej przez wynajmującego w wyciągu karty lokatorskiej, ulega z dniem 1 czerwca 1966 r. trwałemu zmniejszeniu o kwotę równą 50% podwyżki wynagrodzenia netto, uzyskanej w wyniku regulacji, nie wyższą jednak od dodatku mieszkaniowego.

2. Przez podwyżkę wynagrodzenia należy rozumieć wzrost netto stałych elementów wynagrodzenia, tj. uposażenia podstawowego oraz dopłat do tego uposażenia w głównym miejscu pracy.

3. W razie gdy kwota podwyżki (ust. 2) jest niższa niż 200% pełnego dodatku, pozostałą część dodatku po potrąceniu kwoty określonej w ust. 2 wypłaca się do dnia 31 grudnia 1966 r.

4. Począwszy od 1 stycznia 1967 r. ustalenie wysokości pozostałej części dodatku następuje w okresach półrocznych.

5. Za podstawę do określenia wysokości pozostałej części dodatku na każde półrocze, począwszy od pierwszego półrocza 1967 r., przyjmuje się porównanie średniomiesięcznego zarobku netto z poprzedniego półrocza ze średniomiesięcznym zarobkiem netto z okresu bazowego, tj. od 1 września 1964 r. do 31 sierpnia 1965 r., powiększonego o kwotę podwyżki wynagrodzenia netto w dniu 1 czerwca 1966 r. (ust. 2).

6. Wzrost zarobku w stosunku do powiększonego zgodnie z ust. 5 zarobku bazowego skutkuje obniżeniem w następnym półroczu dodatku, o którym mowa w ust. 3, w wysokości 50% uzyskanego wzrostu zarobku netto.

7. W razie uzyskania w przekroju rocznym — począwszy od 1967 r. — średniomiesięcznego wzrostu zarobku w wysokości co najmniej 200% kwoty dodatku, o którym mowa w ust. 3, następuje trwała utrata dodatku, niezależnie od wysokości zarobku uzyskiwanego w późniejszych okresach. W tym celu niezależnie od obliczeń półrocznych dokonuje się obliczeń zarobku osiągniętego w każdym roku kalendarzowym.

8. W zakresie uregulowanym niniejszą uchwałą nie mają zastosowania przepisy uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego.

9. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac może określić w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Centralną Radą Związków Zawodowych sposób rozliczenia przejściowych dodatków mieszkaniowych wypłaconych za miesiąc czerwiec 1966 r. z uwzględnieniem przepisów ust. 1—8.

§ 23. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Rolnictwa, Ministrowi Finansów oraz Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac.

§ 24. 1. Traci moc uchwała nr 50 Rady Ministrów z dnia 3 lutego 1959 r. w sprawie wynagradzania pracowników zatrudnionych w terenowych jednostkach służby weterynaryjnej resortu rolnictwa (Monitor Polski Nr 13, poz. 44).

2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie niniejszej uchwały zachowują moc dotychczasowe przepisy wykonawcze.

§ 25. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1966 r., z tym że podwyżka wynagrodzenia za miesiąc czerwiec 1966 r., wynikająca z regulacji, ulega zmniejszeniu o wypłacony za ten miesiąc dodatek mieszkaniowy lub odpowiednią jego część, jeżeli pracownik traci wskutek podwyżki prawo do tego dodatku w całości lub w części.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

144

UCHWAŁA Nr 144 RADY MINISTRÓW

z dnia 27 maja 1966 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie stypendiów specjalizacyjnych dla lekarzy odbywających specjalizację.

Rada Ministrów uchwala, co następuje:

§ 1. W uchwale nr 113 Rady Ministrów z dnia 24 marca 1959 r. w sprawie stypendiów specjalizacyjnych dla lekarzy

odbywających specjalizację (Monitor Polski Nr 29, poz. 133) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 2 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wysokość stypendium ustala się na 1.600 zł miesięcznie.”,

2) w § 10 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Stypendyści, którzy przed dniem 1 czerwca 1966 r. otrzymali stypendium wyższe niż określone w § 2 ust. 1, zachowują prawo do stypendium w dotych-

czasowej wysokości do upływu terminu, na które zostało ono im przyznane.”

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 czerwca 1966 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

145

UCHWAŁA Nr 145 RADY MINISTRÓW

z dnia 27 maja 1966 r.

w sprawie wynagradzania niektórych pracowników zatrudnionych w wojewódzkich zarządach aptek.

§ 1. 1. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia oraz w porozumieniu z Przewodniczącym Komitetu Pracy i Płac ustali:

- 1) stawki wynagrodzenia podstawowego dla niektórych pracowników zatrudnionych w wojewódzkich zarządach aptek w granicach od zł 850 do zł 4.500 miesięcznie przy zatrudnieniu w wymiarze 46 godzin tygodniowo,
- 2) zasady premiowania niektórych pracowników umysłowych w wysokości do 20% oraz niektórych pracowników fizycznych w wysokości do 25% wynagrodzenia podstawowego za wykonanie określonych zadań,
- 3) stanowiska, do których przywiązane jest dodatkowe wynagrodzenie za szczególne warunki pracy w wysokości 10% dotychczasowego wynagrodzenia zasadniczego,
- 4) zasady wynagradzania i premiowania rzemieślników na podstawie uchwały nr 14 Rady Ministrów z dnia 26 stycznia 1965 r. w sprawie regulacji płac niektórych pracowników przedsiębiorstw handlu wewnętrznego.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy pracowników aptek i punktów aptecznych, laboratoriów kontrolnych oraz pracowników zatrudnionych przy pilnowaniu.

3. Znosi się dotychczasowe dodatki specjalne w wysokości od 10 do 25% wynagrodzenia zasadniczego, przysługujące magistrom farmacji, prowizorom farmacji, aptekarzom aprobowanym, pomocnikom aptekarskim i asystentom aptecznym.

§ 2. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w uzgodnieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Służby Zdrowia ustali wykaz pracowników, którym nie przysługuje dodatkowe wynagrodzenie za pracę wykonywaną poza normalnymi godzinami pracy.

§ 3. Zwiększa się osobowy fundusz płac wojewódzkim zarządom aptek na rok 1966 o 10,5 mln zł w stosunku rocznym, z czego 2,1 mln zł stanowi fundusz płac z tytułu likwidacji dotychczasowych premii za przekraczanie planów produkcji i fasunków w laboratoriach galenowych i fasowniach, jako pozorne skutki finansowe.

§ 4. Średnia podwyżka na 1 pracownika nie może wynieść więcej niż 113 zł brutto miesięcznie.

§ 5. 1. Dla pracowników objętych uchwałą przejściowy dodatek mieszkaniowy, wprowadzony uchwałą nr 187 Rady

Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239), w kwocie ustalonej przez wynajmującego w wyciągu z karty lokatorskiej, ulega z dniem 1 czerwca 1966 r. trwałemu zmniejszeniu o kwotę równą 50% podwyżki wynagrodzenia netto, uzyskanej w wyniku regulacji, nie wyższą jednak od dodatku mieszkaniowego.

2. Przez podwyżkę wynagrodzenia należy rozumieć wzrost netto stałych elementów wynagrodzenia, tj. wynagrodzenia podstawowego oraz dopłat do tego wynagrodzenia w głównym miejscu pracy.

3. W razie gdy kwota podwyżki (ust. 2) jest niższa niż 200% pełnego dodatku, pozostałą część dodatku po potrąceniu kwoty określonej w ust. 1 i 2 wypłaca się do dnia 31 grudnia 1966 r.

4. Począwszy od 1 stycznia 1967 r. ustalanie wysokości pozostałej części dodatku następuje w okresach półrocznych.

5. Za podstawę do określenia wysokości pozostałej części dodatku na każde półrocze, począwszy od I półrocza 1967 r., przyjmuje się porównanie średniomiesięcznego zarobku netto z poprzedniego półrocza ze średniomiesięcznym zarobkiem netto z okresu bazowego, tj. od 1 września 1964 r. do 31 sierpnia 1965 r., powiększonego o kwotę podwyżki wynagrodzenia netto w dniu 1 czerwca 1966 r. (ust. 2).

6. Wzrost zarobku w stosunku do powiększonego zgodnie z ust. 5 zarobku bazowego skutkuje obniżeniem w następnym półroczu dodatku, o którym mowa w ust. 3, w wysokości 50% uzyskanego wzrostu zarobku netto.

7. W razie uzyskania w przekroju rocznym, począwszy od 1967 r., średniomiesięcznego wzrostu zarobku w wysokości co najmniej 200% kwoty dodatku, o którym mowa w ust. 3, następuje trwała utrata dodatku, niezależnie od wysokości zarobku uzyskiwanego w późniejszych okresach. W tym celu — niezależnie od obliczeń półrocznych — dokonuje się obliczeń zarobku osiągniętego w każdym roku kalendarzowym.

8. W zakresie uregulowanym niniejszą uchwałą nie mają zastosowania przepisy uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239).

9. Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac może określić w porozumieniu z Ministrem Zdrowia i Opieki Społecznej